

Между туй Главкъ отиваше къмъ къщата на прекрасната Неаполитанка, и като стигнахъ намъри я посрѣдъ слугини занеты съ домашны дѣла. Юна бѣше праздна и умыслена него день противъ обыкновеніето си и нито погледъ хвърляше къмъ арфата която лежеше до реброто ѝ. При утренината свѣтлина и прелестно небрежно облечена Главкъ я намъри похубава отъ колкото я видѣ минжлата ношъ при свѣтлината на свѣтилиницѣтъ и обнизана съ скъпоцѣнны елмазы; но туй му чувство не можи нито леката бѣдавостъ на прозрачнѣтъ му страни да измѣни, нито причервяването на момата да въспре.

Навикнѣлъ вече да ласкае прекрасныя полъ, споредъ модата, той неможи нито една ласкателна дума да прохортува когато поздрави Юна. Той мисляше че е невъзможно да са изрази съ думы дѣженствуемото на хубоститѣ ѝ удивленіе. Разговорѣтъ имъ са касаеше Гръція, и когато Главкъ развиваше особенно краснорѣчие връху тѣзи тема, Юна напротивъ предпочиташе повече да слуша, нежели тя да приказва. Той ѝ описваше дѣбравитѣ по бреговетѣ на Илисоса, храмоветѣ, които на половинѣ бѣхъ изгубили своята изящностъ, но и въ падането отъ славата си бѣхъ прекрасны. Той обръщаше скърбны погледи къмъ града на свободолюбиваго Арmodія, на великолѣпнаго Перигла, и толкози осязателно, живо бѣше описаніето му, щото и най тъмнитѣ нѣща на отдалеченната оиъзи епоха са виждахъ чисты и явственны. Той бѣ видѣлъ земята на поезіята и особено въ най поетическата пора на младинѣтъ си, и идеитѣ за любовта къмъ отечеството порастохъ заедно съ идеитѣ на цвѣтущата пролѣтъ на живота му. Юна го слушаше мълчеливо и внимателно защото гласѣтъ му и описаніята му ѝ са виждахъ поприятны отъ сичкитѣ ласкателны послугы които можахъ да ѝ поднесжъ безчисленнитѣ ѝ обожатели. Че и кой бы ѝ вмѣнилъ въ вина защото обичаше съгражданитѣ на родителитѣ си? Като обичаше тѣхъ тя обичаше Аѣины; отечественнитѣ богове, священната земя, които и на сънь виждаше, приказвахъ и сега чрезъ устата на Главка. Отъ този день тѣ са срѣщахъ сѣка вечеръ, търсахъ прохлада по морскія брѣгъ и късно ношѣ, са разговаряхъ по портицѣтъ и въ градинитѣ на Юна, а между туй любовта бързо проникваше въ сърцата имъ; тя бѣ любовь силна и обне сичкія имъ животъ. Сърце, чувство, духъ, фантазія, ето служителитѣ и жрецытѣ на любовта имъ; тѣ са срѣшнѣхъ както когато липсва нѣкоя пречка изъ-между два взаимно привлекаемы предметы, срѣшнѣхъ са и са отожествихъ чудящы са какъ сж могъли толкосъ време да живѣжтъ раздѣлены. Трѣбаше прочее да са обикнѣтъ при таквыя условия и на този начинъ: младость, хубость, дарованія, отечество,